

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 17/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 10 C 32/2005 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 6 Co 198/2006 a takto

rozhodol:

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 32/2005 a Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 Co 198/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. júna 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom požadoval od žalovaného vrátenie bezdôvodného obohatenia, keďže namiesto žalovaného musel zaplatiť nedoplatky za spotrebovaný plyn a elektrickú energiu. Sťažovateľ totiž odkúpil od žalovaného byt a žalovaný nevyrovnal nedoplatky za odber plynu a elektrickej energie. Rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 32/2005-47 z 31. januára 2006 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Na základe jeho odvolania rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 198/2006 zo 4. apríla 2007 v spojení s dopĺňacím uznesením z 9. mája 2007 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Rozsudok krajského súdu spolu s dopĺňacím uznesením sťažovateľ prevzal 7. júna 2007.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy zle vyhodnotili vykonané dokazovanie a rozhodujúce skutočnosti svojvoľne „poprekrúcali“ v prospech žalovaného. Sťažovateľ nemohol nedoplatok za spotrebovaný plyn spôsobiť, lebo nemal v byte plynový sporák. V súvislosti s nedoplatkom za elektrickú energiu poukázal na skutočnosť, že elektrickú rozvodovú skriňu mal rozobrať. Svedkovia, ktorí mohli tieto skutočnosti potvrdiť, sa odsťahovali a sťažovateľ nevedel zistiť ich adresy.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru okresným súdom a krajským súdom s tým, aby bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 198/2006 zo 4. apríla 2007 v spojení s dopĺňacím uznesením z 9. mája 2007, ako aj rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 32/2005-47 z 31. januára 2006 zrušený a okresnému súdu prikázané vo veci konať a rozhodnúť. Požaduje tiež priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk od krajského súdu.

2. Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 198/2006 zo 4. apríla 2007 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 32/2005-47 z 31. januára 2006. Podľa názoru krajského súdu skutkové zistenia a právny záver okresného súdu treba považovať za správne. Sťažovateľ poukazoval na nesprávne skutkové závery okresného súdu a na dôkazy, ktoré predkladal v konaní pred okresným súdom. Okresný súd sa týmito dôkazmi zaoberal a riadne ich vyhodnotil. Bolo preukázané, že sťažovateľ nadobudol vlastníctvo bytu 26. septembra 2002. Sumy nedoplatkov elektrickej energie a plynu, ktoré sú predmetom konania, vznikli až v období, keď bol už vlastníkom bytu sťažovateľ. Preto sťažovateľ

nepreukázal, že by plnil záväzky namiesto žalovaného, teda to, čo mal v skutočnosti plniť žalovaný sám.

3. Sťažovateľ tiež uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov ústavného súdu, ktorí vykonávali funkciu sudcu za predsedu Jána Mazáka. Uznesením č. k. 0. ÚS 15/07-7 z 11. decembra 2007 však ústavný súd rozhodol tak, že sudca Lajos Mészáros (člen I. senátu) nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 10 C 32/2005, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal v odvolacom konaní krajský súd. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 198/2006. Podľa názoru ústavného súdu túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Z tvrdení sťažovateľa, ako aj z právoplatného rozsudku je zrejmé, že sťažovateľovi sa nepodarilo uniesť dôkazné bremeno, ktoré ho ako žalobcu v konaní zaťažovalo. Keďže sťažovateľ tvrdil, že nedoplatky za odber plynu a elektrickej energie spôsobil žalovaný ako predchádzajúci vlastník bytu, bolo na sťažovateľovi, aby toto svoje podstatné tvrdenie preukázal. To sa mu však nepodarilo. Na základe uvedeného stavu treba považovať rozsudok krajského súdu za presvedčivý a vyčerpávajúci, ktorý nevzbudzuje nijaké pochybnosti z hľadiska označených práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008